

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNI *Nedjelja, 20. rujan 2020.* [\[Multimedia\]](#)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Današnji odlomak iz Evanđelja (usp. *Mt* 20, 1-16) donosi prispodobu o radnicima koje je vlasnik vinograda pozvao u dnevnicu. Kroz tu prispodobu Isus nam pokazuje iznenađujući način Božjega djelovanja, predstavljena u dva stava gospodara: *poziv* i *nagradu*.

Prije svega *poziv*. Pet puta vlasnik vinograda izlazi na trg i *poziva* najamnike da rade za njega: u šest, devet, dvanaest, tri i pet popodne. Dirljiva je slika ovoga gospodara koji u nekoliko navrata izlazi tražiti radnike za svoj vinograd. Taj gospodar predstavlja Boga koji poziva *sve* i poziva *uvijek*, u svako vrijeme. Bog i danas tako djeluje: nastavlja pozivati *sve*, u svako vrijeme, da rade u njegovom Kraljevstvu. To je Božji stil koji smo i mi sami pozvani usvojiti i oponašati. On ne ostaje zatvoren u svome svijetu, nego „izlazi“: Bog uvijek izlazi i traži nas; nije zaključan: Bog izlazi. On neprestano izlazi i traži ljude, jer želi da nitko ne bude isključen iz njegova nauma ljubavi.

Naše su zajednice također pozvane nadići razne vrste mogućih „granica“ i svima ponuditi riječ spasenja koju je Isus došao donijeti. Riječ je o tome da se otvore obzorjima života koja pružaju nadu onima koji nastanjuju egzistencijalne periferije i još nisu iskusili, ili su izgubili, snagu i svjetlost susreta s Kristom. Crkva mora biti kao Bog: uvijek izlazeća; a kada Crkva ne izlazi, ona se razboli od tolikih zala koja imamo u Crkvi. A otkud te bolesti u Crkvi? Jer ne izlazi. Istina je da kad se izađe postoji opasnost da se doživi nesreća. Ali bolje biti Crkva koja je stradala jer izlazi i naviješta Evanđelje nego Crkva bolesna od zatvorenosti. Bog uvijek izlazi, jer je Otac, jer ljubi. Crkva mora činiti isto: biti uvijek u izlasku.

Drugi stav gospodara, koji predstavlja Božji stav, njegov je način *nagradivanja* radnika. Kako Bog plaća? Gospodar se pogodio za „denar“ (r. 2) s prvim radnicima koje je unajmio ujutro. Onima koji se ovim prvima kasnije pridružuju kaže: „što bude pravo, dat ću vam“ (r. 4). Na kraju dana, vlasnik vinograda naređuje da se svima da jednaka plaća, to jest jedan denar. Oni koji su radili od jutra ogorčeni su i žale se na gospodara, ali on insistira: želi dati maksimalnu nagradu svima, pa i onima koji su došli posljednji (rr. 8-15). Bog uvijek plaća maksimalno: ne daje pola, nego punu

plaću. Ovdje razumijemo da Isus ne govori o radu i pravednoj plaći, što je drugi problem, nego o Božjem Kraljevstvu i dobroti nebeskog Oca koji neprestano izlazi pozivati ljude i svima daje najveću plaću.

Naime, Bog se ponaša ovako: ne gleda na vrijeme i rezultate, nego na raspoloživost, gleda na velikodušnost s kojom smo se stavili u njegovu službu. Njegovo je postupanje *više nego pravedno*, u smislu da nadilazi pravednost i očituje se u *milosti*. Sve je milost. Naše spasenje je milost. Naša svetost je milost. Dajući nam milost, On nam daje *više nego što zaslužujemo*. A oni koji rasuđuje ljudskom logikom, odnosno logikom zaslugâ stečenih vlastitom vještinom i sposobnošću, od prvih postaju posljednji. „Ali, toliko sam radio, toliko sam toga učinio u Crkvi, mnogo sam pomagao, a plaćaju me isto kao i posljednjeg“. Sjetimo se tko je bio prvi kanonizirani svetac u Crkvi: dobri razbojnik. „Ukrao“ je Nebo u posljednjem času svoga života: to je milost, takav je Bog. Takav je i sa svima nama. Tko, međutim, pokušava razmišljati o vlastitim zaslugama propada; tko se ponizno povjeri Očevu milosrđu, od posljednjeg – poput dobrog razbojnika – postaje prvi (usp. r. 16).

Neka nam Presveta Marija pomogne da svakodnevno osjećamo radost i čuđenje što smo od Boga pozvani raditi za njega, na njegovom polju koje je svijet, u njegovom vinogradu koji je Crkva. I da nam jedina nagrada bude ljubav, prijateljstvo s Isusom.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

prema planovima stvorenim prije pandemije, proteklih se dana u Budimpešti trebao održati Međunarodni euharistijski kongres. Zato želim uputiti svoje pozdrave pastirima i vjernicima u Mađarskoj i svima onima koji su s vjerom i radošću iščekivali ovaj crkveni događaj. Kongres je odgođen za sljedeću godinu, od 5. do 12. rujna, ponovno u Budimpešti. Nastavimo, duhovno ujedinjeni, put priprave, pronalazeći u euharistiji izvor života i poslanja Crkve.

Danas je u Italiji dan Katoličkog sveučilišta Sacro Cuore. Podupirem sva nastojanja oko ove važne kulturne ustanove, koja je pozvana dati kontinuitet i novi žar projektu koji je znao otvarati vrata budućnosti brojnim naraštajima mladih. Od velike je važnosti da se nove naraštaje nauči skrbiti za dostojanstvo čovjeka i zajednički dom.